

ANJA MIJOVIĆ

OTPADNICI

SLUČAJ PRVI | SLUČAJ DRUGI

SLUČAJ PRVI

Vladi i njegovoj Beki

#STRAH

Otprilike 25 godina ranije...

Seka je zatvorila vrata da ne čujemo. A mama više i ne plače. Sad samo isprekidano diše. Opet ju je udario u stomak onom svojom mesnatom ručerdom. Ubiće je. Šta ćemo seka i ja bez mame?

„Kurvo raspala!“ Čuje se glasan šamar, zbog kojeg je gospođa Stanić pala preko kuhinjskog stola na pod. Glavom je udarila u rukohvat na frižideru i osetila ispod kose novu posekotinu koja se rascvetavala.

Seka je počela da se tresе. Toliko drhti da izgleda kao da ima isti napad kao Nikola iz V3. Samo što je Nikola pao na pod i neka bela pena mu je pokuljala iz usta. Razredna je čučnula kraj njega, skinula kaiš i gurnula mu ga u usta, dok smo mi svi gledali. Kasnije su je lekari iz Hitne pomoći hvalili. Ali ja nemam takav kaiš, a ako seka počne da bali, šta ja da radim?

Uroš zagrlj sestru. Bila je mnogo veća od njega, pa se zbog njene drhtavice i on tresao. Počela je tiho da plače i kleknula, tako da su sad bili iste visine. Ne sme glasno da zaplače, jer ako je *on* čuje, mamu će tresnuti o zid i doći će kod njih u sobu.

Ponovo udarac i zvuk kostiju koje pucaju. Bolni jauk gospođe Stanić i novi talas pogrđnih imena koje je ispljunuo na nju.

„Dok ja rmbačim, ti se kurvaš! Čija su ono kopilad?! Rodila si mi tuđu decu, lagala si mi da su moja! Sad ću da im polomim vratove!“

„Nemoj, Stojane... ostavi mi decu!“

Uroš se skameni dok sluša njegove teške korake kako se približavaju.

Otprilike 18 godina ranije...

Andrej čuč i uz razbijeni prozor. Polako se podiže i kratko pogleda napolje. Vojnici sa obeležjima UČK-a sad su se već toliko opustili da i ne pokušavaju da se sakriju. Jedan od njih se izvlači iz rova, seda na sasušenu zemlju i počinje da zavija cigaretu. Čini se da ostali u rovu

ručaju. Andrej obilznu sasušene, ispucale usne. Može da ih čuje kako mljackaju dok žvaću. Kad je poslednji put jeo, juče? Nije juče, onda prekjuče. Želudac mu bolno zakrči, protestujući. Nije ni prekjuče... Kalašnjikov je odbacio sa strane jer je definitivno ostao bez municije. Ako potrči tamo, možda će i uspeti da skine bar dvojicu pre nego što ga izrešetaju.

„Vode“, zajauče Stefan.

Andrej se ponovo spusti u čučanj i pogleda Bobana, koji odmahne glavom izvrnuvši čuturicu naopačke. Polako i nečujno dopuzi do Stefana, koji grči lice i trese se u groznici. Stefan ga krvavom šakom hvata za lakat.

„H-hladno mi je“, promuca Stefan.

„Drži se, Stefi“, kaže mu Andrej stegnuvši vilice.

Iznenadno komešanje napolju ga prene. Završili su klopju. Glatko obrijana glavurda njihovog vođe izdaje neke komande na albanskom. Čuju se repetiranje oružja, smeh i povici. To je to. Krenuće na njih. Sad. Andrej proverava šaržer berete i dva metka mu padnu na dlan. Nedovoljno. Mogao bi Stefana da uguši, a onda da puca Bobanu i sebi u glavu. Svi ostali su i tako mrtvi. Bolje da i oni umru odmah sad, da ih se ovi zlotvori ne dokopaju. Boban mu uputi razborit pogled vadeći nož iz spremnika na listu desne noge. Andrej duboko udahne i vraća metke nazad u šaržer. Obojica dopuze do izrešetanih ulaznih vrata. Andrej se podiže i naslanja se na zid. Beretu stavlja za pojas, a u desnoj ruci nervozno vrti isti nož kakav ima i Boban. Jedan drugom kratko klimnu. Neprijatelj je već s druge strane vrata. Andrej čvrsto zažmuri.

Možeš ti to. Kao u vežbi. Isto je.

Vrata se otvaraju uz škripu i prvo što Andrej ugleda jeste dugačka cev automatske puške. Uz gromoglasan urlik, Andrej se baca napred i zariva dugačku oštricu noža u vrat vlasnika puške. Krv ga poprska po licu. Pucnji. Boban pada kao sveća, staklastih očiju uprtih u izbušenu tavanicu. Andrej se osvrće ka palom prijatelju, kad oseti zaslepljujući bol u potiljku. Pogled mu se zamagli, a kolena popuštaju. Sve se zacrni.

Otprilike sedam godina ranije...

Iako ju je Borko već izvodio iz doma nekoliko puta, iako se ništa užasno nije dogodilo, Lamija je večeras bila uznemirena. Borko joj je simpatičan. Jedini matorac koji je ne šikanira. Uvek je tako nežan i predusretljiv. Jedini čovek koji ju je ikad pohvalio. Jedini koji je obratio pažnju na nju. Rekao joj je da je posebna. Od toga su joj zaigrali leptirići u stomaku. Malo joj je bilo čudno što ga je interesovalo da li je već imala menstruaciju. Tek joj je jedanaest, rano je još. Ili nije? Večeras je vodi na specijalno mesto, rekao je. Ali s njim će biti i onaj drugi, njegov prijatelj. E, on joj je izazivao jezu. Čudno ju je gledao, kao da je kakva sočna šnicla. Nije da Lamija zna kakav ukus ima šnicla, tačnije – pojma nema. U domu su uglavnom jeli kuvano meso, kod prvih hranitelja je jela kad nešto ukrade, a kod onih drugih obroci su joj bili slični pomijama kojima je hranila svinje. Ali videla je šniclu u izlogu *Poleta*, one kafane kraj koje su prolazili kad bi krenuli ka centru grada. Konobar je spustio veliko parče mesa pred jednog dežmekastog gosta, a on ga je zagledao, pitajući se s koje strane da ga načne. E, isti takav pogled ima taj Borkov drugar. Čudno, zar ne? Lamija se dobro seća kako se Lana promenila pošto ju je taj isti Borkov prijatelj ponekad izvodio. Jedom prilikom se toliko trljala dok se tuširala da se izgrebala do krvi. Vaspitač Saša ju je prvo grdio, a potom pozvao neke doktore, koji su je odveli i dugo je nije bilo. Saša je rekao da je Lana preosetljiva. Pa i jeste, u poslednje vreme stalno plače, a Lamiju to baš nervira... Već je sedam, uskoro će doći. Lamija se strese. Taj Borkov prijatelj je baš plaši. Možda on neće doći. Možda će je Borko ponovo voditi u bioskop. Možda...

Sreda, 9. novembar, lekarska soba, 08.34

Valerija ustaje od stola, prilazi Andreju i hvata ga za ruke. On pokunjeno zvera u pod držeći ofucan ranac. Upravo razmišlja o tome kako on sad zaista izgleda kao kup nesreće. Koleginica Tomićka je sigurna da će im se ubrzo vratiti – i to u još gore stanju nego prvog puta. Svim silama je na kolegijumu pokušala da utiče na druge protiv Valerijine odluke da Andrej zaslužuje drugu priliku. Takav muškarac! Seti se kako je pričala drugaricama da joj je srce preskočilo nekoliko puta kad mu je susrela pogled. A koliko naočit, toliko je bio i opasan. Kad su ga tek doveli, bio je kao mašina za ubijanje. Hteo je da im svima redom otkine glave. Da nije bilo onog razbacanog medicinskog brata, zaboravila mu je ime, verovatno je ne bi bilo među živima. Prerano mu se približila. Nenadano je skočio na nju i počeo da je davi. Nikad neće zaboraviti taj ubilački žar u njegovim očima. Čista snaga. Ili bolje reći – nadmoć. Pogled zbog kog se osetite kao mali pokisli miš. A vidi ga sad! Onoliki čovek sav se skupio i usukao. Kako je terapija napredovala, tako je padao. Zapustio se. Od zarasle brade i čupave kose više se i nije video kako treba. Da li je dobro postupila što je potpisala otpusnu listu? Dok ga gleda sad ovako snuđenog, nije više sigurna.

„Biće to dobro, videćeš! Hej, glavu gore!“

Andrej podiže pogled i zagleda se u doktoriku. Klimne glavom ne baš uveren u tako pozitivan ishod. Okreće se ka vratima.

„Ako zapne, odmah me zovi! Imaš moj broj.“ Valerija pokuša da zvuči ohrabrujuće, ali Andrej ponovo kratko klimne i, uz napor da joj se osmehne, odlazi. Ona zabrinuto gleda za njim.

Ponedeljak, 14. novembar, ugao uz prozor, 11.03

Sredovečni muškarac nervozno vrti dve kineske kugle u šaci dok razgovara telefonom.

„Stanić ti se vraća sledeće nedelje... Hm, da. Može da bude problem ako nije naučio lekciju. Stevanu sam već nabacio šta da uradi... Al' svejedno, drži ga na oku.“

Ponedeljak, 21. novembar, Urošev kupatilo, 06.48

Uroš, go do pojasa, gleda u svoj odraz u ogledalu. Na leđima mu se vidi nekoliko ožiljaka od metaka. Grčevito se drži za umivaonik usmeravajući pažnju na nabubrelu štraftu oštećene kože iznad levog oka. Već deset dana ne može da dočeka ovaj dan, a sad kad je konačno svanuo, kao da je nestalo sve samopouzdanje. Oseća veliku nervozu, mišići su mu kao strune. Da se ne drži, sad bi se verovatno tresao kao prut. Iznenada, Aleksa utrčava u kupatilo.

„Koliko sam ti puta rekao da ne možeš da mi upadaš u kupatilo!“, viknu Uroš, pa i sam sebe iznenadi što je odjednom tako ljutit.

Bojana dođe i čučne pored Alekse. Nešto mu šapne u uvo i klinja otrči. Uroš pušta vodu da se umije. Primećuje da mu ruke podrhtavaju, te ih diskretno steže u pesnice da Bojana ne vidi. Ona se oslanja na dovrtak i posmatra ga.

„Ipak ideš?“

Umesto da odgovori, Uroš samo uzdahne pljusajući se ledenom vodom po licu.

„Idi i kaži da daješ otkaz. Šta god ti rekli, ne prihvataj! Nemoj!“

„Ne. Vraćam se. Odlučio sam.“

Bojana se besno šljepne po butinama.

„Zašto to sebi radiš? Ne možeš protiv njih, zar ti nije jasno?! Mnogo ih je i mnogo su jaki...“, a onda počne da plače. „Nemoj, Uki, sledeći put nećeš imati sreće...“

Uroš se besno okreće ka njoj.

„A imao sam sreće?!“

„Znaš da nisam tako mislila... Sledeći put će te ubiti. Nemoj...“

Urošev odlučan i ljutit izraz lica naglo smekša. Uzima Bojanu u zagrljaj i zagnjuri glavu u njenu kosu. Taj poznati miris ga podseti na detinjstvo i ono malo bezbrižnih trenutaka koje su imali kad su bili zajedno van kuće. Udišući duboko, Uroš primećuje da se smiruje.

„Nemoj da brineš. Držim stvari pod kontrolom. Neću udariti dok ne budem siguran.“

Bojana se ljutito iskobelja iz njegovog zagrljaja i prodorno mu se zagleda u oči.

„To si smislio, znači?! Nije u pitanju posao koji obožavaš, nego osveta?! Jesi li sišao s uma? Šta možeš ti sam protiv svih njih?“

„Čekaj...“

Uroš pruža ruke da je opet zagrlji, a ona ga odgurne.

Ponedjeljak, 21. novembar, Stevanova kancelarija, 08.07

Stevan, klasični zadrigli rmpalija s prosedim brkovima koji su tako davno izašli iz mode, sedi za radnim stolom zadubljen u neke papire. Kancelarija izgleda kao da je bomba pala, sad već i Stevan primećuje. Mogao bi je malo izluftirati, ali napolju je ledeno. Ne sad, da se prvo lepo ugrije. A onda će i Ljilju zamoliti da mu sredi sve te registratore na polici, ne može više uopšte da se snađe. A lepo mu je sve skockala prošli put i ponovo mu držala slovo o slaganju dosijea. I on svaki put obeća i njoj i sebi da će se držati redosleda, ali... Neće sad misliti o tome. I ovako su mu priredili najneprijatnije moguće iznenađenje. Oni gore kao da ga mrze, šta li?!

Bez kucanja, u kancelariju ulazi Aca i zavalji se u stolicu prekoputa. *Evo i ovog! Šta mu je teško da pokuca, makar da ostatak stanice vidi da se poštuje nekakav protokol. Hm, možda on ima neku informaciju u vezi s Popovićem. Zašto su ga poslali meni? Ako je istina ono što se priča, a istina je... u golemom smo problemu.*

„Dodeljen nam je Popović, jes' čuo ti to?“

Aca zevnu: „Čuo.“

„Kao da mi ovi gore namerno prave zvrčke! I 'de ću ja s njim?“

„Biće on dobro, samo da mu ne drmaš kavez... Nego, jesi li ti odlučio?“

Naravno da sam smislio. Da ne drmam Popoviću kavez?! Šta mu to znači? Mada, sad mi je nešto palo na pamet...

Stevan se počese po povećem trbuhu i ponosno izjavi: „Sa' će dođe, pa 'š da čuješ.“

„Stanić dolazi?!“ Aca ispusti dug zvižduk.

„Staviću ga u *sajder* odeljenje.“

Aca se zakikće, a Stevan pogrešno protumači njegov razlog za smeh.

„Nije važno, mesta tu treba popuniti. Jel' su me ovi gore naterali da oformim to odeljenje? Jesu. Jel' mi nisu obezbedili školovan kadar? Nisu. 'Oću li da trošim dobre ljude na to sranje? Neću. Dobijamo pare iz tih evropskih fondova ako *sajder* odeljenje počne da radi...“

Ponovno pogrešno izgovaranje reči natera Acu da prekrije šakom usta i proguta vazduh ne bi li uspeo da priguši kikut.

„Pa, neka im. Evo ga!“ Baca svežanj papira ka Aci. *Šta se sad smejuš ti, što ne pogleda kako sam sve genijalno smislio?* „Tamo je već onaj mali što su naredili da vodi to. U drugoj je zgradi. Stanić neće sretati kolege i sve je pod konac. Dve gnojave bubuljice zgnječene jednim udarcem! A mogô bi' i Popovića da mu uvalim!“ *Ideja je više nego sjajna. Eto Staniću vruć krompir, pa neka se snalazi.*

„Sumnjam da ume da uključi kompjuter... Ipak, inspektor za visokotehnološki kriminal treba da zna...“

„Ćuti ti! Tebi je, kao, stalo!“ , prekida ga Stevan.

Aca samo slegne ramenima. *Staniću se i ovako ne piše dobro što se vraća. Još kad ga spoje s Popovićem, ne bih mu bio u koži*, pomisli.

„I ovako čujem da je Stanić blago retardiran... posle svega...“

Stevan prstima oblikuje pištolj i lupka se po slepoočnici.

Ponedeljak, 21. novembar, Andrejeva spavaća soba i kuhinja, 08.05

Andrej sedi poguren na krevetu s glavom u rukama. Soba je uređena po ukusu tipičnog pubertetlije, s posterima *Mančester junajteda* i Monike Beluči. Stari nemački ovčar polako se gega i seda pored njega. Andrej diše duboko i prsti mu se čvrsto prepliću u kosi. Ovčar stavlja njušku na njegovo koleno. Andrej se razneženo osmehne i počeska psa iza uva.

„Andruša, zvao te je načelnik SUP-a Vračar. Da dođeš kad ti odgovara!“ , dovikuje mu Lidija.

Andrej podiže glavu i osluškuje. Sad je sveže obrijan i kratko ošišan. Okreće se ka vratima uz začuđenu grimasu. Onda mu pogled padne na

otvorenu plavu kovertu adresiranu na njegovo ime i prezime Popović, koja stoji na noćnom stočiću. Drhtavim prstima je uzima u ruke.

„Andrej, jesi li me čuo?“

Andrej se prene i baci kovertu nazad na stočić. Ustaje i izlazi iz sobe.

Lidija muti nešto mikserom u kuhinji. Andrej je posmatra s vrata. Neverovatno, čak i kad obavlja kućne poslove, doterana je kao da ide u operu. Uvek je strogo vodila računa o sebi. I kad pođe napolje da izbaci đubre, prvo sedne da se našminka. Kad ju je pitao što se doteruje za tih deset koraka tamo-amo, pogledala ga je kao da je postavio najgluplje pitanje na svetu. „Izem ti ženu koja u svakoj prilici ne izgleda negovano!“ A kad je čale umro, samo je klonula. Nije uzela ruž u ruke mesecima. Zamalo da se pusti i ode za njim. Andrej odmahne glavom da otera neprijatna sećanja i krene ka Lidiji.

„SUP Vračar?“

„Da, tako je rekao. Nisam zapamtila ime, al' titulu jesam.“

Ne mareći za uključeni mikser, Andrej gura prst u činiju. Lidija brzo gasi aparat i ćušne ga po ruci.

„Da l' si normalan, prst da ti otfikarim?!“

Andrej stavlja prst umazan testom u usta i pravi zadovoljan izraz lica.

„Sve ti pravim što obožavaš... Samo da si ti meni došao kući.“

On je ljubi u sedu kosu i osmehuje se. A onda odlazi i smesta se vraća oblačeći pilotsku jaknu.

„Pa kuda ćeš sad?“

„Malo da prošetam.“

Zakopčava jaknu do grla i odlazi. Lidija zaneseno pomera mikser ukruć ne uključivši ga i gleda za njim. *Pa, ne bi mu kruna pala s glave da mi ponekad kaže šta ga muči! Uh, znam šta ga muči, al' ne znam razlog. Šta li je napravio?*

Ponedeljak, 21. novembar, ispred zgrade SUP-a, 08.27

Uroš izlazi iz kola koja je parkirao tik uz zgradu. Uniformisani policajac napušta zgradu i čim ugleda Uroša, naglo zastaje i zuri u njega razrogačenih očiju. Uroš mu klimne u znak pozdrava, a ovaj se

demonstrativno okrene i udaljuje se odmahujući glavom. Uroš ga otprati pogledom, pa se uz dubok uzdah okrene ka zgradi i zaputi ka ulazu.

Ponedjeljak, 21. novembar, SUP Vračar, 08.28

Uroš ide hodnikom. Nekolicina kolega koja se tu zatekla naglo staje. Uroš se trudi da ih ignoriše, zastaje dok prolazi pored Ljilje, pogledavši je. Ona mu uzvratu zabrinut pogled, pa ubrza korak. Uroš maltene natrči na Žarka, koji stoji mirno, preprečivši mu put. Pogledi im se susretnu. Žarko ga gleda izazivački. Uroš uzvraća istom merom. To traje.

„Staniću, stigao si! Izvoli u kancelariju.“

Stevan se oglasio u pravi čas, čini se. Uroš napravi pokret glavom „šta sad“ ne skrećući pogled. Stoje tako još nekoliko sekundi, a potom se Žarko pomeri u stranu da ga propusti. Uroš je sav napet, ne pomera se. Ako ga sad zakuca, ovde, s leđa, kad krene ka Stevanu? Valjda neće, suviše je ljudi unaokolo. A opet, svi ti ljudi to jedva čekaju. Uroš ipak krene ka načelnikovoj kancelariji.

„Pizda“, tiho izgovori Žarko, ali dovoljno glasno da ga Uroš čuje.

Uroš zatvori oči uhvativši se za kvaku. Polako izbroji do deset. *Smiri se, samo ignoriši*, kaže sam sebi i otvori vrata.

Ponedjeljak, 21. novembar, Stevanova kancelarija, 08.30

Stevan ustaje, rukuje se sa Urošem. Aca stoji sa strane i samo klimne u znak pozdrava. Stevan Urošu pokazuje da sedne, pa i sam seda. Urošu je neprijatno. Aca ih nezainteresovano posmatra s visine.

„Pa, kako je, Staniću? Reče doktor da si kô nov! Spreman za nove radne pobeđe, eh? Slušaj, posavetovao sam se sa stručnim timom“, kaže Stevan, a Aca se zakašlje.

Šta li su mi sad smislili, pomisli Uroš.

Stevan prekorno pogleda Acu, pa nastavi: „Khm, šta sam ono 'teo... Da! Imamo novo odeljenje koje zahteva nove ljude, moderne ljude... ljude koji idu u korak s vremenom...“ Stevan pogleda ka Aci očekujući podršku, ali ovaj se samo smeška. „Ti si kô poručen! Mlad, a opet iskusan!“, završava Stevan svoje izlaganje i gleda u Uroša kao da očekuje da sad skače od sreće.

Ponedjeljak, 21. novembar, sajber odeljenje, 08.35

Uroš stoji u do vratku zainteresovano proučavajući unutrašnjost kancelarije. Za stolom, iza tri ekrana, Peđa igra neku pucačku igricu. Peđa se toliko uneo u sajber ratovanje da poskakuje na stolici i glasno proklinje neprijatelje sa ekrana. Uza zid kraj Peđe naslonjena je pohabana polica na rasklimatanim nogama s mnoštvom kompjuterskih komponenti i uređaja. Prekoputa nje je potpuno raščišćen radni sto. Duž zida stoji nekoliko naslaganih stolica. Cela prostorija deluje kao da niko za nju ne mari. Peđa izviruje iza ekrana i iznenađeno zuri u Uroša.

Ponedjeljak, 21. novembar, ulica, 08.36

Andrej stoji kraj drveta i posmatra kuću s lepim dvorištem na suprotnoj strani ulice. Vrata kuće se otvaraju. Andrej se brzo pomera iza drveta da ga ne vide. Iz kuće izlazi Ljubomir, koji se pozdravlja sa Ivanom poljupcem u usta. Andrej steže vilicu.

Ponedjeljak, 21. novembar, sajber odeljenje, 08.49

„I nisi programer?! Pa šta su te, koji kurac, postavili onda?“

„Okej, dosta si galamio. Dakle, nisam kompjuteraš, nemam pojma ni o čemu u vezi s tim krtijama niti me interesuje. Ali inspektor sam i radio sam u odeljenju za narkotike deset godina. Nemoj da mi se tu kurčiš da ti ne zavalim jednu vaspitnu. Jel' to jasno?“

Peđa shvata da je preterao i seda nazad na stolicu gutajući knedlu. Najednom čuju kucanje po do vratku. Obojica se okreću i vide Andreja.

„Dobar dan, momci, poslao me načelnik da se javim Urošu Staniću... na novo radno mesto... Ja sam Andrej Popović“, polako izgovara Andrej pružajući Urošu ruku, svestan da se pojavio u nezgodnom trenutku. Uroš i dalje bulji u Peđu, pa prihvati ruku snažno je stegnuviši i uputi Andreju prodoran pogled. Andreju zatitra osmeh u uglu usana. *Toliko toga se može videti odmah po načinu na koji se ljudi rukuju*, pomisli.

„Ja sam... Jesi li ti programer?“

„Ne“, odgovara zbunjeno Andrej.

„Jooo“, Peđa zagnjuri glavu u šake.

Da odem ja da prošetam krug dok se vas dvojica raspravite?, pomisli Andrej. Uroš uzima jednu od naslaganih stolica, pruža je Andreju i smesta poseže za još jednom, za sebe. Obojica sedaju.

„Odakle si došao, Andrej?“, upita Uroš, gotovo srdačno.

Andrej se iznenadi takvom naglom promenom. Do malopre je delovalo kao da će Uroš olupati ovog debeljka o pod.

„Iz interventne.“

„Opa! Pa otkud ovde?“, zadivljeno će Uroš.

„Nisam više sposoban za takve akcije... malo me je zdravlje izdalo. A otkud sam baš ovde, nemam pojma. Nemam blage veze čime se bavi ovo odeljenje“, odgovara Andrej.

Uroš zadovoljno klima glavom, a onda se okreće ka Peđi i upitno ga gleda. I Andrej usmerava pogled ka Peđi. Peđa zbunjeno gleda čas u jednog, čas u drugog. Širi ruke ne znajući šta da kaže.

„A šta ti radiš ovde?“, upita Uroš Peđu.

„Pa... ja sam programer“, promuća Peđa.

„Divno. Eto, imamo jednog. Koliko si ovde?“

„Malo jače od šest meseci.“

„I? Jesi dobijao zadatke?“

Peđa naglo ustaje, iz fioke radnog stola vadi podebelu fasciklu i pruža je Urošu.

„Evo, to ti je sve što je stiglo. Al' nema tu ništa. Malo sam isčitavao, u početku mi je bilo zanimljivo, al' onda sam se smorio. Samo neka prepucavanja po društvenim mrežama. Kurta preti Murti...“

„Pretnje?“ Uroš preuzima prijave od Peđe i mršti se dok proučava zavidnu gomilu.

„Ma, da. Pičkaraju se ljudi po *Fejs* grupama, pa onda jedni drugima prete batinama. Onda se muvaju, pa kad on traži da se vide, ona neće, pa opet pretnje silovanjima. Ma, bezveze je...“

„Čekaj, ovde si šest meseci, a...“, poče Uroš.

„Malo jače.“

Peđa naglo začuti jer ga je Uroš sasekao pogledom pošto ga je prekinuo.

„Pa šta ti radiš ovde?!“, razdraženo će Uroš.

Peđa sleže ramenima. Uroš vrti glavom u neverici. Otvara debelu fasciklu pristiglih slučajeva. Ovlašno prelazi pola i daje tu polovinu Andreju.

Ponedeljak, 21. novembar, sajber odeljenje, 09.20

„Ima li ovde kafe?“ , iznenada upita Uroš.

„Ne. Ja naručim iz glavne zgrade. 'Oćeš?“

Peđa već pruža ruku ka telefonu, ali Uroš odmahne glavom. Andrej mu pruža nekoliko papira.

„Vidi ovo.“

Među papirima kucanog teksta nalaze se fotografije dvojice dvanaestogodišnjaka dok maltretiraju i ubijaju štence, a potom kako poziraju s njihovim unakaženim telašcima.

„Au, kakva bolest! Peđa, šta je ovo, jebote?!“, zgranuto će Uroš.

Peđa hitro ustaje od ekrana da vidi o čemu se radi.

„E, te sam male gmazove locirao i poslao nalog u glavnu zgradu, al' niko nije ni otvorio imejl. Naštelovao sam da mi javi kad je imejl pročitao, tako uvek znam.“

Uroš ga zapanjeno gleda.

„Stigla je prijava pre skoro tri meseca! I ništa?“

Peđa nedužno sleže ramenima. Uroš ubrzano iščitava napisano.

„Klinci su naočigled dece iz komšiluka mučili i ubijali štenad. Onda su fotke zlodela postavljali na *Fejsbuk* i doživeli ovacije drugara. Daj mi njihove adrese!“

„Evo, samo malo, da nađem gde mi je imejl.“

Peđa se vraća za kompjuter i klikće mišem. Uroš iščitava prijavu i nervozno cupka nogom. Nervoja u prostoriji raste. Potom naglo ustaje, a Andrej za njim.

„Kuda ćeš?“ , upita Andrej.

„Idem do načelnika... Hoćeš sa mnom?“

Ponedeljak, 21. novembar, ulica, 09.22

Uroš i Andrej se približavaju glavnoj zgradi SUP-a Vračar kad Uroš naglo staje i okreće se Andreju.

„Trebalo bi da znaš... devedeset posto... u stvari, devedeset osam posto ove zgrade me mrzi iz dna duše.“

„Oke.“

„Oke? To je sve?“ Uroš se osmehne. „Hm, čuo si za mene?“

„Ne.“

„Pa, mora da si nešto čuo. Ceo Beograd je ispirao usta mnome pre osam meseci. Nema pandura koji ne zna šta se pričalo.“

„Ne znam, bio sam na bolovanju.“

„Osam meseci si bio na bolovanju?“

„Trin'est meseci.“

Uroš ga posmatra nekoliko sekundi, zatim klimne glavom i krene ka zgradi. Andrej ga prati.

Ponedeljak, 21. novembar, SUP Vračar, 09.24

Uroš ulazi u hodnik koji vodi do kancelarija, a nekoliko kolega koje su se tu zatekle nakostreši se. Međutim, iza njega dolazi Andrej i atmosfera splasne, ljudi nastavljaju kuda su pošli ne obraćajući pažnju na njih. Uroš to primećuje, okreće se ka Andreju i gleda u njega, ali smesta nastavlja dalje do Stevanove kancelarije. Diskretno pokuca na vrata i proviruje unutra. Nailazi Ljilja.

„E, Ljiljo, znaš li gde je načelnik?“

„Ode nekud, privatno nešto.“

„Aha, hvala.“

Uroš krene ka izlazu, ali ga Ljilja zaustavi hvatajući ga za lakat.

„Uki, jel' sve u redu?“

„U redu?! Ništa nije u redu.“ Zazvoni mu mobilni telefon, vadi ga iz džepa jakne i javlja se: „Stanić. Da? Važi.“ Mahne glavom Andreju. „Ajde, idemo, imam adrese... Ljiljo, hvala što pitaš, al' palimo.“

Ponedeljak, 21. novembar, stambena zgrada, stan 11, 09.46

Uroš zvoni na vrata, Andrej stoji iza njega. Posle nekoliko sekundi vrata otvara Nemanja.

„Nemanja Kostić? To si ti? Moraš da podeš s nama. Jel' neko punoletan tu s tobom?“

Nemanja prepadnuto klima glavom. Uroš i Andrej ulaze u stan.

„Šta si zinô? Zovi roditelje“, nestrpljivo će Uroš.

„Tata spava...“

„Budi ga. Odma’!“, drekne Uroš.

Nemanja smesta otrčava ka drugom delu stana. Uroš se šeta po dnevnoj sobi, a Andrej proučava slike na zidovima. Pojavljuje se Nemanjin otac Srđan u atlet-majici i donjem delu trenerke. Na bosa noge nazuva patike sve vreme besno pogledom streljajući Uroša.

„O čemu se ovde radi?“, izgovara Srđan nabusito raširivši ramena ka Urošu.

„Inspektor Stanić i kolega Popović. Vaš sin je počinio krivično delo mučenja i ubijanja više pasa. Došli smo da ga privedemo“, odgovara Uroš, nimalo impresioniran Srđanom.

Andrej im prilazi za korak.

„Jel’ vi mene zajebavate?!“, prodere se Srđan.

„Ne. Vaš sin je počinio krivično delo...“

„Ma kakvo, bre, krivično delo?!“

„Jeste li gluvi? Upravo sam rekao kakvo.“

„Ma daj, koga briga za neku pašćad! Nakotilo se tu sto govana oko zgrade.“

„Svejedno. To se rešava drugačije. Ali vaš sin je mučio životinje“, poče Uroš.

„Pa, koga briga za kerove?! Da municija nije toliko skupa, sam bih ih...“

I pre nego što je Srđan uspeo da dovrši rečenicu, Andrej ga razvali pesnicom u bubreg. Srđan se stropošta na pod uz gromoglasan jauk. Dok Uroš zapanjeno gleda tu scenu, Andrej zamahne nogom da šutne Srđana, koji se previja na podu. Uroš ga zaustavlja potezom ruke, razrogačenih očiju. Andrej se savladava i povlači.

„Okej, sad smo vam skrenuli pažnju. Dakle, vaš sin je usmrtio nekoliko štenaca, slikao se i postavio fotografije na *Fejsbuk*. Tako je počinio krivično delo broj 271, član 13, i mora da se privede sudiji. Pošto je maloletan, a vi, kao otac, odgovarate za sinovljeve postupke, privodimo i vas.“ Uroš podiže Srđana s poda. „Ajde, ajde, nije to tako strašno.“

Ponedjeljak, 21. novembar, SUP Vračar, odeljenje pritvora, 12.03

Gojko ubacuje Srđana i Nemanju u pritvor i zaključava vrata. Uroš se sprema da pođe, ali ga Gojko sustiže i hvata za ruku. Uroš besno povuče ruku i izazivački mu se okrene.

„Samo da znaš, ti ćeš da odgovaraš zato što sam zatvorio detence. Ovo je nečuveno!“ , ispljune Gojko.

„To malo govno je daleko od detenceta. Ovo mu je za nauk.“

Ponedjeljak, 21. novembar, ulica, 12.32

Uroš i Andrej izlaze iz kola i kreću ka zgradi na ćošku. Uroš zastaje.

„Ajde, odma' da se dogovorimo. Nema batinanja.“

„Nema. Skapirao. Preterao sam, izvini.“

„Okej, viš kako se lako dogovorimo? Ajde.“

Ponedjeljak, 21. novembar, stan Zlatanovića, 12.37

Uroš uporno zvoni. Zatim prislanja uvo na vrata. Iz stana dopiru zvuci s televizora. Uroš opet zvoni, a onda udara pesnicom o vrata.

„Otvorajte! Policija!“ , vikne Uroš.

Iz stana se čuju glasovi.

„'Oćeš ti sad?“ , upita Uroš.

Andrej klimne. Vrata otvara sitna žena u razdrljenoj košulji koju steže obema rukama. Vidi se da je nedavno plakala. Zagrcne se i briše nos rukavom.

„Dobar dan. Tražimo vašeg sina Miroslava.“ Andrej proviruje u stan, a Uroš pilji u nju, neprijatno iznenađen.

„Deso, ko je to?“ , čuje se zapovednički muški glas.

„Jel' možemo da uđemo?“

I ne čekajući odobrenje, Andrej ulazi u stan. Uroš zabrinuto gleda Desu. Poseže rukom da bolje ispita njenu blago oteklu i crvenu stranu lica, ali se ona uplašeno trgne. Andrej i Uroš se zgedaju. Uroš ulazi za njim. U hodnik dolazi Pera, raspojasan i nabusit. Naglo zastaje kad ugleda Andreja, koji je za dve glave viši i koji ga tako gleda da Peri iščili samopouzdanje u sekundi.

„Šta je ovo? Ko ste vi?“ , promuca Pera.

„Policija. Šta se ovde dešava?“ Andrej ga i dalje saseca pogledom, pa Pera uzmiče sudarivši se s kredencem iza sebe.

„Gospodo, šta vam se desilo s licem?“, upita Uroš Desu, koja je na ivici suza.

„Udarila je u vrata kad ste pozvonili. Prepali ste je“, dobacuje Pera.

„Alergičan sam na ovakve tipove, ali alergičan“, vrlo tiho izgovara Uroš, a Andrej mu daje znak glavom da je razumeo.

„Gde vam je sin, Miroslav?“ Andrej krene ka Peri, kome nestaje sva boja s lica.

„Na ekskurziji sa školom“, jedva prozbori ovaj.

„Oke. Onda privodimo vas. Vaš sin je mučio i ubijao pse, a to je krivično delo. Pošto je maloletan, vi ste odgovorni i zato sad vas hapsim. Dajte ruke... Odmah!!!“

Pera zblanuto pruža ruke i Andrej mu stavlja lisice, pa ih žustro pritegne. Pera pravi bolan izraz lica dok ga Andrej vuče iz stana držeći ga ispod miške. Desa već grca. Uroš pritvara ulazna vrata za njima ne mičući se s mesta.

„Ovo ne moraš da trpiš. Mogu da ti pomognem. On nije svemoguć! Jel' me čuješ?“ Uroš nežno hvata Desu za bradu nateravši je da ga pogleda u oči. „Pomoći ću ti ako odlučiš da ga ostaviš, okej?“

Uroš se osvrće po stanu i pogled mu pada na nekakve papire na cipelarniku. Iz unutrašnjeg džepa jakne vadi hemijsku olovku, kreće nešto da zapisuje, zatim otcepi parče papira koje potom tutne Desi u stisnutu šaku.

„Samo me zovi. Ne čekaj više.“

Ponedeljak, 21. novembar, ulica, 18.06

Dok Uroš traži ključeve od automobila, Andrej petlja oko svog bicikla. Uroš mu pruža ruku, a ovaj je srdačno prihvata.

„Ipak nam dan nije bio zaludan. Pokrenuli smo zamajac.“

Andrej se osmehne.

„Oćeš da odemo na pivo?“

Andrej baci pogled na bicikl: „Ne večeras, al' drugi put rado.“

„Okej, prijatno večer onda.“

Uroš gleda Andreja kako vešto skače na bicikl i odvozi se.

Ponedjeljak, 21. novembar, Urošev stan, 19.01

Bojana sedi na trosedu vidno uznemirena. Gricka nokte i puši cigaretu. Ulazi Uroš, skida jaknu, kači je na čiviluk i baca ključeve od kola na nahtkasnu pored vrata. Zaintrigirano je gleda.

„Šta je bilo?“

„Crkoh ovde od nerviranja.“

„Zašto?“

„Kako zašto?! Otišao si danas u osinje gnezdo!“

„Ma jok, bilo super.“ Uroš dolazi do troseda i seda pored nje. „Postavljen sam na čelo novoformiranog odeljenja, dobio sam mnogo simpatičnog kolegu...“

„Postavljen si za šefa?! Ja sam mislila da te je dočekao špalir ispred stanice.“

Uroš se nasmeje grohotom.

„Špalir?! Nisi normalna! Vodim odeljenje za visokotehnoški kriminal. Još uvek nemam predstavu šta se od mene očekuje, al' ću sutra da u'vatim Stevana za gušu.“

Bojana ga zagleda pronicljivo: „A ostali? Kako su reagovali? Nije bilo neke prozivke?“

„Ništa nije bilo, bre. Sve super.“

„Meni ovde svašta padalo na pamet. A ko je taj novi kolega?“

„Ćutolog neki. Al' je pojava onako. Prava gradska faca. Ne znam, na prvi pogled mi je baš simpa.“

Utorak, 22. novembar, Dunavski kej, 06.36

Krošnje drveća savijaju se pod naletima jakog vetra. Kroz njih se nazire Kalemegdan. Šetalište uz reku je pusto, tu je samo Andrej, koji trči sprintom u trenerci i tankoj šuškovoj jakni. U ušima su mu slušalice iz kojih se čuju snažni basovi.

Utorak, 22. novembar, Donji grad, 06.54

Pored stepeništa jedna devojka u dugačkoj perjanoj jakni, s kapuljačom navučenom preko glave, cupka s noge na nogu, očigledno se smrzavajući, dok na povocu drži psa koji nešto njuška. Andrej protrči pored nje

preskačući po dva široka stepenika. Devojka ga zainteresovano prati pogledom dok se sasvim ne uzvere ka Gornjem gradu.

Utorak, 22. novembar, Uroševa dnevna soba, 06.55

Na razvučenom trosedu spava Uroš, samo u boksericama, upetljan u pokrivač. Obema rukama je objgrlio jastuk. Na stočiću pored kreveta pali se alarm za buđenje na mobilnom telefonu. Uroševa ruka naslepo pipka po stočiću u potrazi za telefonom. Uzima ga i gasi alarm jedva uspevajući da otvori samo jedno oko. Aleksa utrčava u sobu i skače na njega. Seda mu na leđa i đipa po njemu kao da igra trule kobile. Uroš glasno stenje, a Aleksa se kikoće.

„E, sad si ga ugasio!“

Uroš počinje da ga golica, a Aleksa vrišti i koprcu se. Bojana, takođe bunovna, proviruje u sobu.

„Pravo iz kreveta je došao kod tebe, pazi da ti se ne upiški od golicanja! Aleksa, ajde u kupatilo! Uki, stavljam kafu!“

Uroš prestaje da golica klinca. Aleksa silazi s njega i kreće za majkom. Uroš ga otprati pogledom, zatim sklanja pokrivač i uspravlja se. Izvija leđa i proteže se uz bolnu grimasu. Ustaje, uzima farmerke s fotelje i oblači ih.

Utorak, 22. novembar, kuhinja Andrejeve majke, 07.20

Lidija stavlja parčiće banane, ananasa i jabuke u blender, zatim kašiku meda i sipa mleko. Uključuje aparat i čuje se brujanje. Ulazi Andrej, otkopčava jaknu i vadi slušalice iz ušiju dok radi vežbe za vrat. Ispod jakne mu se znojava majica zalepila za telo. Lidija gasi blender.

„S tim čudom u ušima si džogirao! Dobro te neka kola nisu zgazila!“

Andrej se osmehne i kreće ka kupatilu: „Idem da bacim tuš.“

„Ma, vidi šta sam ti napravila!“ Pruža Andreju visoku čašu smutija. On je prihvati sa smeškom i smesta ispije dopola. „Tako! Pričaj mi kako ti je na novom radnom mestu. Kakve su kolege?“

Andrej mulja smuti po ustima i mrda glavom kao da kaže „tako-tako“.

„Ma, gukni! Otkako sam ustala, čekam te da mi pričaš!“

„Nisam još načisto. Deluje da su odeljenje oformili da sklone sve nepodobne s očiju. To je prvi utisak.“

„Jao, ti kad ga zacrniš! Ne verujem.“

„Al' partner mi je kul lik... Ne znam, sve je drugačije. Videćemo.“

Utorak, 22. novembar, Ljiljina kancelarija, 08.02

Sušta suprotnost Stevanovom radnom kutku, kod Ljilje je sve složeno pod konac. Možda je baš zato dobila kancelariju s najvećim prozorima. I ovako obavlja ama baš sve Stevanove poslove, pa makar da se stranke osećaju prijatno. Kad uđu u SUP, ljudi prvo dožive šok od zagušljivosti i sivila. Ništa manje oronula atmosfera ne vlada ni po ostalim kancelarijama i hodnicima, tako da se i svaki zakleti optimista učauri u depresivca. Može da povrati entuzijazam samo ako ga poslovi upute ka Ljilji, jedinjoj svetloj tački policijske stanice.

Čuje se kucanje, vrata se otvaraju i Uroš proviri. Ljilja, koja priprema kafu u plastičnom kuvalu, široko mu se osmehne.

„O, mladiću! Taman na vreme, izvol'te!“

„Jel' ima i za mene?“

„Sad ću da dodam. Beše jedna ravna kašičica?“

Uroš klimne glavom i sedne na jednu od dve foteljice uz prozor. Ubrzo mu se i Ljilja pridružuje pružajući mu šoljicu. Uroš je uzima u ruke i omiriše zadovoljno se smešćći.

„Kafenišemo kô u stara dobra vremena. Falio si mi!“

„Da, ti i ja uvek prvi u stanici... E, prvo da ti zahvalim što si mi bila uz sestru dok se nije znalo da li ću otegnuti papke.“

„Ma, ajde, molim te. To mi je dužnost, ti si mi kô rođeno dete. A seka ti je prava bombona. Zbog nje moraš da se paziš!“

„Imam nešto da te pitam.“

„Jasno, čim si ovde“, osmehne se Ljilja.

„Imaš li pojma šta se zbiva iza kulisa sajber odeljenja? Otkud to? Šta je moj posao uopšte?“

„Uh, evo ovako. Zasad postoji još jedno odeljenje, ali u 29. Oni već rade punom parom. Ne bi bilo zgoreg da zatražiš od Steve da te oni malo upute u finese. Mislim da oni rade samo na nacionalnim interesima, a

da ovo tvoje odeljenje treba da radi na svim ostalim prijavama i da se odnosi samo na Beograd...“

„Ceo grad?! Andrej i ja pokrivamo ceo grad?!“

„Hm... Kad smo već kod Popovića, malo se pripazi. Priča se svašta.“

„Šta se priča?“

„Svašta... A priče nisu nimalo naivne. Čula sam od Steve da je komandir interventne odahnuo što ga se otarasio.“

Uroš teško uzdahne i ostavlja šoljicu na stolu. Ljilja čeka. Uroš zatrese glavom gledajući u pod.

„Samo se pripazi, važi? Drugo, Steva je dobio grdnu lovu od EU fondova za tvoje odeljenje, tako da slobodno možeš da mu tražiš šta god ti padne na pamet. Na tvom mestu, ja bih zatražila novog partnera, a Popoviću dala neki drugi zadatak.“

„Ma šta kažeš, uzeo kintu? E, dobro si mi rekla.“

„Slobodno se razmaši, nemoj da štediš! Ali obećaj mi da ćeš da podigneš gard.“

Uroš se zagleda u Ljilju. Na njenom licu ocrtava se iskrena briga. Koliko god mu ona bila draga, izuzetno ga uznemirava činjenica da postaje kao i svi ostali, nepoverljiva prema svakome ko se izdvaja iz gomile. I ti policijski tračevi toliko mu idu na živce da je počeo da razmišlja uvek suprotno. U inat. U krajnjoj liniji, i o njemu su svašta izmislili dosad. Nije ona loša, nego predugo saraduje s ljudskim talogom. Uroš ponovo uzme kafu u ruke i klimne joj sa osmehom na licu. Ljilja glasno izdiše sa olakšanjem.

Utorak, 22. novembar, ulica, 08.05

Andrej gleda preko ulice u treći sprat poslovne zgrade i promišlja se. Sad je obučen za posao, u vojničkim je pantalonama, cokulama i pilotskoj jakni. Zakorači na ulicu, pa zastaje. Gleda u asfalt i steže vilicu.

Utorak, 22. novembar, arhitektonski biro, 08.07

Doterana plavuša sedi za pultom recepcije. Ulazi Andrej i prolazi pored nje. Ona ustaje i pre nego što zausti da mu nešto kaže, on je već dobrano odmakao u pravcu kancelarije na kraju hodnika.

Utorak, 22. novembar, Ivanina kancelarija, 08.09

Ivana i njena sekretarica su usred razgovora kad Andrej nahrupi unutra. Obe su zabezeknute njegovom pojavom.

Andrej se usiljeno obraća sekretarici: „Bi li nas ostavila malo nasamo?“

Sekretarica pogleda u Ivanu, koja joj da znak glavom da je sve u redu. Ova potom odlazi, a Andrej zatvara vrata za njom.

„Onda, Ivana, šta se dešava?“

Ivana ga gleda prepadnuto.

„Ne javljaš se na telefon. Ne odgovaraš na poruke. Obraćaš mi se preko advokata. Zašto?“

Ivana gleda u svoje cipele. Između njih je masivni drveni radni sto. Andrej joj priđe nekoliko koraka, a ona se taman toliko odalji, pa on počinje da se nervozno šetka s kraja na kraj kancelarije.

„O čemu se radi? Objasni mi. Samo si nestala, bez reči. Kažu mi da si me samo jednom posetila. Toga se ne sećam. Al' dobro se sećam da se više nisi pojavila. Zašto? Kako smo stigli do ovoga? Ništa ne razumem.“

Ivana i dalje ćuti. Andrej zastaje i posmatra je. Sekunde prolaze. Ivana se ukipila, skoro da ne diše. On gubi strpljenje i treska obema rukama o njen radni sto.

„Odgovori mi!!!“

Ona počinje da plače. Tiho. Andrej se pomera od stola i čvrsto zatvara oči pokušavajući da se koncentriše i primiri.

„Nisam došao da se svađamo. Nisam hteo ovako, izvini. Samo...“

Usred rečenice ga prekida otvaranje vrata. Prilaze mu dvojica krupnih momaka.

„Gospodine, molim vas da napustite kancelariju gospođe Popović.“

„Obezbeđenje si pozvala, ha!“, viknu Andrej i prstom zapreti gorilama: „Nemoj da me je neko taknuo. Čekam da mi gospođa odgovori na pitanje.“

Prvi bezbednjak pokušava da ga uhvati za mišiću, ali Andrej mu se otima i pomera se nekoliko koraka. Za svaki slučaj staje u gard, dok desnu šaku nervozno steže i opušta.

„Dečko, nisam li te upozorio da me ne pipaš?! Sve je pod kontrolom, samo čekam suprugu da me udostoji odgovora.“

„Andrej, nemoj, molim te...“